

Arrest

**nr. 57 373 van 4 maart 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 december 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. COLOGNE, die loco advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 15 oktober 2010 een asielaanvraag in en verklaarde diezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Op 16 oktober 2010 werd door verweerder vastgesteld dat verzoeker via de Italiaanse autoriteiten in het bezit gesteld werd van een toeristenvisum voor Spanje.

1.3. Verweerder verzocht op 25 oktober 2010, gelet op artikel 9.2 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een

onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Spaanse autoriteiten om de overname van verzoeker.

1.4. De Spaanse autoriteiten deelden verweerder op 14 december 2010 mee het overnameverzoek te aanvaarden.

1.5. Verweerder nam op 22 december 2010 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 26 december 2010 ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten (R. K.)

(...)

van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep.)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde dat hij op 15.10.2010 in België aankwam. Dezelfde dag vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde geboren te zijn in "Baku" op 09.08.1964 en over het Armeense staatsburgerschap te beschikken.

Een consultatie in de Europese Visie-databank toont aan dat aan betrokkene op 30.09.2010 een visum type C (117011197) voor toeristische doeleinden werd afgegeven door de bevoegde Italiaanse autoriteiten met bestemming Spanje. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor voor de DVZ op 21.10.2010 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij nooit elders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde dat hij in 1989 van Asjtarak in Armenië naar Welikaja Rogozjanka in de Oekraïne vertrok waar hij tot 1993/1994 verbleven zou hebben. Vervolgens zou hij in 1993/1994 naar Moksou in Rusland vertrokken zijn waar hij tot 08 of 09 oktober 2010 verbleven zou hebben alvorens naar een onbekende plaats op 50 kilometer van Minsk in Wit-Rusland te reizen waar hij op 10.10.2010 zou zijn aangekomen. Op 11.10.2010 zou hij via onbekende landen naar België gereisd zijn waar hij op 15.10.2010 zou zijn aangekomen en dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde dat hij niet weet of hij in het bezit was van een visum van een Europese lidstaat en kan zijn Armeens paspoort niet tonen omdat het bij de smokkelaar gebleven zou zijn.

Op basis van de informatie van uit de Europese Visie-databank waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk een visum type C (117011197) werd afgeleverd door de bevoegde Italiaanse autoriteiten met als bestemming Spanje. Op 25.10.2010 werd op basis van deze informatie een overnameverzoek op basis van art 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr° 343/2003 van 18.02.2003 (verder Dublin-II-Verordening) aan Spanje overgemaakt. De Spaanse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 14.12.2010 weten dat het verzoek tot overname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art 9.2 van de Dublin-II-Verordening. Spanje is aldus verantwoordelijk geworden voor de behandeling van betrokkenes asielaanvraag. De verklaringen van betrokkene dat hij niet weet of er al dan niet een visum voor hem werd afgeleverd in zijn Armeense paspoort wijzigt hier niets aan.

Met betrekking tot de overdracht naar Spanje en de verantwoordelijkheid van Spanje voor de behandeling van betrokkenes asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Spanje een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Spanje dan in België zou genieten. Spanje heeft de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie overeen niet correcte of onmenselijke behandeling door de Spaanse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Spanje hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Tijdens zijn gehoor door de DVZ op 21.10.2010 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat hij veel goede dingen gehoord had over België en dat hij besloot om naar hier te komen om hier voor altijd te blijven (DVZ, vraag 19).

Met betrekking tot familieleden in België verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft. Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 is dan ook niet aan de orde.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat deze goed is (DVZ, vraag 20)

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art 7. of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Spaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Spaanse autoriteiten.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, van de regels van behoorlijk bestuur en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Er moet worden vastgesteld dat de Dienst Vreemdelingen zaak haar beslissing motiveert zonder ook maar enig verder onderzoek te hebben ingesteld. De bestreden beslissing dd. 22.12.2010 werd slechts lichtzinnig en foutief gemotiveerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar beslissing genomen zonder enig verder onderzoek ter zake gedaan te hebben.

De Dienst Vreemdelingenzaken is van oordeel dat zij de asielaanvraag van verzoeker niet dienen te onderzoeken en dat Spanje bevoegd is om de asielaanvraag van verzoeker te onderzoeken.

Verzoeker is echter nooit in Italië geweest of heeft in Italië nooit enige visum aanvraag gedaan voor Spanje.

Verzoeker heeft wel beroep gedaan op een tussenpersoon die de vlucht uit het land van herkomst geregeld heeft. Verzoeker heeft al zijn papieren dienen af te geven aan deze man.

Deze man heeft er voor gezorgd dat verzoeker zijn land kon ontvluchten en heeft verzoeker naar België gebracht.

Bij zijn asielaanvraag in België heeft verzoeker dan vernomen dat er blijkbaar enkel dagen voor zijn aankomst in België een visum werd uitgereikt in Italië om te reizen naar Spanje.

Echter verzoeker heeft nooit een visum aangevraagd. Hij heeft hiervoor nooit enige documenten ondertekend.

Verzoeker is dan ook van oordeel dat hij niet verantwoordelijk kan gesteld worden voor het feit dat er blijkbaar op een frauduleuze wijze door iemand anders op zijn naam een visum werd aangevraagd.

Tegenpartij heeft met deze opmerkingen van verzoeker geen rekening gehouden en heeft louter gesteld dat Spanje bevoegd is voor de asielaanvraag van verzoeker op basis van het feit dat er op naam van verzoeker een visum werd aangevraagd in Italië.

Op grond van deze korte motivering komt de Dienst Vreemdelingen tot het besluit dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten.

De Dienst Vreemdelingen zaken stelt zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg dat verzoeker het land dient te verlaten. Er is echter onvoldoende onderzoek hieromtrent verricht en deze gevolgtrekking kwam dan ook zeer lichtzinnig tot stand.

Zo heeft tegenpartij geen onderzoek gedaan naar de visumaanvraag van verzoeker in Italië en of deze al dan niet de handtekening van verzoeker draagt.

Tegenpartij had enige onderzoek naar deze visumaanvraag dienen te verrichten gelet op het feit van de verklaringen van verzoeker dat deze stelt nooit enige visum aanvraag ingediend te hebben en nooit in Italië geweest te zijn.

De Dienst Vreemdelingen zaken had wel degelijk de aanvraag van verzoeker dienen te onderzoeken hetgeen zij nagelaten heeft te doen. Verzoeker riskeert immers vervolgd te worden bij terugkeer naar Armenië.

De Dienst Vreemdelingenzaken had tevens op basis van humanitaire of soevereiniteitsoverwegingen kunnen beslissen om de asielaanvraag van verzoeker wel in overweging te nemen.

Gelet op de verklaringen van verzoeker had dit in casu gemakkelijk gekund.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan tevens niet garanderen dat de asielaanvraag van verzoeker in Spanje correct zal gebeuren.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak. De beslissing dd. 22.12.2010 van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook genomen met machtsoverschrijding.

Dit maakt dan ook een schending van de motiveringsplicht uit, strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een sche(n)ding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Er wordt enkel geargumenteed dat verzoeker het land dient te verlaten op basis van het feit dat Italië bevoegd is voor de asielaanvraag van verzoeker. Deze beslissing is ingeven door het feit dat er blijkbaar door iemand anders op dubieuze wijze een visum aanvraag werd ingediend in Italië waar verzoeker niets mee te maken heeft.

Dat verzoeker dienvolgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekt de bestreden beslissing dd. 22.12.2010 te vernietigen wegens schending van de motiveringsplicht en de regels van behoorlijk bestuur.”

2.1.2. Verweerder werpt het volgende op:

“In een eerste middel houdt verzoeker een schending voor van de motiveringsplicht, meer bepaald art. 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 en van de regels behoorlijk bestuur en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Verwerende partij merkt vooreerst op dat in het geval van het door verzoeker als vermelde rechtsregel (de regels van behoorlijk bestuur) volgens de verwerende partij de omschrijving van die ‘rechtsregel’ als zodanig niet voldoet, wat op zich al volstaat om het opwerpen van de schending ervan onontvankelijk te achten.

Immers, bij de verwijzing naar het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt nagelaten om aan te geven welk aspect van dit veelzijdige beginsel precies geschonden wordt geacht.

Dit onderdeel van verzoekers eerste middel kan dan ook niet worden aangenomen.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin inhoudelijke kritiek levert en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Air. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan het verblijf wordt geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Ondergeschikt en in antwoord op verzoekers concrete kritiek, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

Verzoeker stelt in zijn middel dat hij nooit in Italië een visum heeft aangevraagd voor Spanje.

Hij stelt nooit een visum te hebben aangevraagd en stelt dat 'hij niet kan verantwoordelijk worden gesteld voor het feit dat er blijkbaar op een frauduleuze wijze door iemand anders op zijn naam een visum werd aangevraagd'.

Zijn kritiek op de bestreden beslissing is dat de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden met de opmerkingen van verzoeker en louter zou gesteld hebben dat Spanje bevoegd is voor de asielaanvraag van verzoeker op basis van het feit dat er op naam van verzoeker een visum werd aangevraagd. Hij stelt dat geen onderzoek werd gedaan naar de visumaanvraag van verzoeker.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeker vage en ongestaafde beweringen niet ernstig zijn en met zijn kritiek geenszins een overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwenning van macht wordt aangetoond.

Bij nazicht van de Europese Visum-databank is gebleken dat verzoeker op 30.09.2010 in het bezit is gesteld van een visum type C voor toeristische doeleinden. Dit visum werd afgeleverd via de Italiaanse autoriteiten met als bestemming Spanje.

Verzoeker werd bij zijn verhoor van 21.10.2010 hierover ondervraagd:

'Wij vonden een registratie voor een aanvraag voor een toeristisch visum, uitgegeven door Italië met bestemming Spanje. Kan u dit verklaren?

Neen, ik heb nooit geen visum aangevraagd.

U verklaart dat u van Moskou naar België bent gereisd. Daarvoor heeft u toch documenten nodig. Welke heeft u gebruikt?

Ik maakte gebruik van een nieuw Armeens PP, dat ik dit jaar nog heb verkregen. Maar het werd steeds bijgehouden door de smokkelaar.

Heeft u dit PP ooit zelf in handen gehad?

Ja, ik heb het zelf eerst ontvangen een tijd voor mijn vertrek. Een maand voor mijn vertrek heb ik het aan de smokkelaar gegeven, daarna heb ik het niet meer terug gekregen van de smokkelaar, en tijdens de reis hield de smokkelaar het PP steeds bij.

Zat er een visum in het PP?

Niet dat ik weet of gezien heb.

Is het mogelijk dat de smokkelaar dit visum voor u geregeld heeft en het in het PP zat zonder dat u het wist of gezien hebt?

Dat weet ik niet in Armenië is alles mogelijk. Ik heb het hem niet gevraagd, het is niet toegelaten om vragen te stellen aan de smokkelaar over de reis.

Welke nationaliteit had de smokkelaar?

Het waren er twee: een Rus en een Armeniër.

Heeft u uw reis geregeld in Armenië of Rusland?

In Moskou, Rusland. Hoewel ik in januari 2010 wel even ben teruggekeerd naar Armenië tot begin april, waarna ik terugkeerde naar Moskou. Ik keer vaak voor een korte periode terug naar Armenië omdat ik daar een huis heb en dan ook mijn familie bezoek.

Volgens de gegevens over uw visum heeft u er de grens met Tsjechië mee overgestoken. Kan u dit verklaren?

Neen, op deze vraag kan ik niet antwoorden, het kan zijn dat we Tsjechië doorgereden zijn. We hebben tijdens de reis twee maal tijdens een controle onze PP'n moeten laten zien.

Bij het bespreken van de documenten verklaart betrokkene dat hij in Moskou (op)gesloten heeft gezeten en later zijn PP is gaan halen in Armenië.'

Aldus blijkt dat verzoeker bij zijn interview stelde dat hij niet wist of hij een visum had.

In casu blijkt duidelijk uit de Vision-databank dat aan verzoeker een toeristenvisum voor Spanje werd afgeleverd. De gemachtigde mocht er geheel terecht vanuit gaan dat verzoeker over een toeristen visum beschikt voor Spanje. De Spaanse asielautoriteiten hebben uitdrukkelijk de overname van verzoeker bevestigd.

Verzoeker kan niet zonder meer stellen dat iemand anders frauduleus het visum zou hebben aangevraagd. Hij maakt zijn vage en ongestaafde beweringen niet aannemelijk.

Terwijl het uiteraard aan de partij die de fraude beweert is om het bewijs te leveren van zijn beweringen (actori probatio incumbit - de eiser draagt de bewijslast). Verzoeker brengt evenwel geen enkel bewijs aan van zijn beweringen.

Gelet op de vaststelling dat verzoeker een toeristenvisum voor Spanje heeft verkregen op 30.09.2010 en in antwoord op verzoekers verklaringen tijdens zijn verhoor, heeft de gemachtigde op afdoende wijze gemotiveerd dat Spanje in toepassing van art. 9.2 van de Verordening van 343/2003 de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag:

(...)

Verzoekers beschouwingen kunnen aan deze vaststellingen geen afbreuk doen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde aan verzoeker het verblijf te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

Terwijl er ook geen sprake is van machtsoverschrijding.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden."

2.1.3. Verzoeker repliceert als volgt:

"De motiveringsplicht is wel degelijk geschonden daar de Dienst Vreemdelingen zaken haar beslissing motiveert zonder ook maar enig verder onderzoek te hebben ingesteld naar de ware toedracht van de zaak. De bestreden beslissing dd. 22.12.2010 werd slechts lichtzinnig en foutief gemotiveerd.

Verwerende partij heeft zonder enige verder onderzoek naar de concrete situatie van verzoeker geoordeeld dat zijn asielaanvraag ongegrond is.

Verwerende partij is immers van oordeel dat verzoeker terug naar Spanje dient te keren om aldaar zijn asielaanvraag verder af te handelen.

Verzoeker is nooit in Spanje geweest en heeft geen visum aanvraag ingediend voor Spanje. Verzoeker heeft enkel zijn paspoort afgegeven aan iemand die er voor zou zorgen dat verzoeker zijn land kon ontvluchten. Verzoeker heeft nooit persoonlijk enige visum aanvraag ingediend of ondertekend. Verzoeker is gevlucht naar België en is nooit in Spanje of Italië geweest.

Verwerende partij is echter van oordeel dat zij de aanvraag van verzoeker niet verder dient te onderzoeken.

Tegenpartij heeft echter geen onderzoek naar de verklaringen van verzoeker ingesteld en stelt simpelweg dat deze verklaringen niet geloofwaardig zijn.

Het is in tegendeel aan tegenpartij om te bewijzen dat verzoeker persoonlijk een visum aanvraag heeft ingediend voor Spanje. Tegenpartij slaagt niet in deze bewijslast. Zij brengt ge(en) enkel document bij waaruit blijkt dat verzoeker persoonlijk enige asielaanvraag zou ondertekend hebben.

Volgens verzoeker houdt dit een schending in van zijn rechten en de beslissing is dan ook onvoldoende gemotiveerd met betrekking tot dit punt. Verwerende partij heeft onvoldoende inspanningen gedaan om de concrete situatie van verzoeker te onderzoeken en te kijken of verzoeker in aanmerking komt om erkend te worden als vluchteling.

Verwerende partij had terzake een onderzoek dienen in te stellen naar de elementen waarnaar verzoeker verwezen heeft, en de mogelijke valse aanvraag van een visum door onbekende. Verwerende partij heeft echter hier geen diepgaand onderzoek naar verricht en simpelweg gesteld dat verzoeker maar terug dient te keren naar Spanje voor de verdere afhandeling van zijn asielaanvraag.

Indien verzoeker naar Spanje zal geleid worden is er geen zekerheid dat zijn asielaanvraag aldaar correct zal behandeld worden.

Verzoeker heeft tevens medische problemen waardoor het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst of Spanje. Verzoeker is genoodzaakt om in België een medische regularisatie aan te vragen aangezien hij onmogelijk kan reizen en medische zorgen nodig heeft die in zijn land van herkomst niet voorhanden zijn.

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, toont verzoeker wel degelijk voldoende aan dat er gronden voorhanden zijn om de asielaanvraag van verzoeker in België te laten plaatsvinden.

Verzoeker is dan ook van oordeel dat de beslissing gesteund is op juridische onaanvaardbare motieven aangezien het gezin van verzoeker op dit ogenblik in de onmogelijkheid is om te reizen en zijn asielaanvraag in België niet onderzocht werd.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak en de identiteit van verzoeker.

De beslissing dd. 22.12.2010 is dan ook genomen met machtsoverschrijding en onvoldoende gemotiveerd."

2.1.4.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van Vreemdelingenwet dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit voormeld artikel en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen die verzoeker in de uiteenzetting van zijn middel vermeldt, voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoeker verwijst ook nog naar artikel 52 van de Vreemdelingenwet, doch deze bepaling heeft geen betrekking op de formele motiveringsplicht. In artikel 52 van de Vreemdelingenwet wordt namelijk de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omschreven.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.1.4.2. In de mate dat verzoeker de motieven die de bestreden beslissing schragen inhoudelijk betwist voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de Spaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag aangezien uit een controle van de vision-databank is gebleken dat door de Italiaanse autoriteiten aan verzoeker een toeristenvisum werd toegekend met het oog op een bezoek aan Spanje. Er wordt daarnaast toegelicht dat, gelet op deze vaststelling, aan de Spaanse autoriteiten gevraagd werd om verzoeker over te nemen. Tevens wordt gesteld dat de Spaanse autoriteiten, rekening houdende met artikel 9.2 van de verordening 343/2003/EG het overnameverzoek aanvaard hebben. Deze gegevens vinden steun in het door verweerder neergelegde administratief dossier. Verzoeker kan, gelet op voorgaande vaststellingen, niet voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de nodige onderzoeksdaden heeft gesteld. Verzoeker lijkt de resultaten van deze onderzoeksdaden te willen betwisten. Hij blijft evenwel in gebreke om aan te tonen dat de inlichtingen die verweerder verzamelde incorrect zijn en toont door louter te stellen dat verweerder een verder onderzoek had kunnen doen niet aan dat de gegevens waarop de bestreden beslissing is gebaseerd niet volstaan om tot deze beslissing te komen.

Verzoeker geeft te kennen nooit in Italië of Spanje geweest te zijn. De Raad kan in dit verband enkel vaststellen dat dit ook nergens in de bestreden beslissing gesteld wordt. Er wordt enkel vastgesteld dat de *“bevoegde Italiaanse autoriteiten”*, waarmee logischerwijs gedoeld wordt op een Italiaanse diplomatieke post, een visum voor Spanje aan verzoeker verstrekten. Hierbij dient geduïd te worden dat bepaalde diplomatieke posten ook als vertegenwoordiger van andere landen kunnen optreden. In zoverre verzoeker betoogt dat hij nooit zelf *“een aanvraag”* tot het verkrijgen van een visum heeft gedaan, dient te worden opgemerkt dat ook dit nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld. Er wordt enkel aangegeven dat hem een visum *“werd afgeleverd”*. In dit verband moet worden benadrukt dat verzoeker erkent dat hij zijn *“papieren”* heeft afgegeven aan een tussenpersoon die zijn vertrek uit zijn land van herkomst geregeld heeft, wat impliceert dat hij een beroep deed op een derde, al dan niet een reisorganisator, om in zijn naam de nodige reisdocumenten aan te vragen. Gelet op deze verklaring van verzoeker kan hij ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat *“blijkbaar op een frauduleuze wijze door iemand anders op zijn naam een visum werd aangevraagd.”* Waar verzoeker voorts in zijn verzoekschrift stelt dat werd beslist dat de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Verweerder motiveerde namelijk uitdrukkelijk dat de Spaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag.

Verzoeker meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid onterecht heeft besloten om zijn asielaanvraag ongegrond te verklaren. Deze bewering mist elke grondslag. In de bestreden beslissing wordt immers geen inhoudelijk standpunt ingenomen met betrekking tot het asielrelaas van verzoeker. Er wordt slechts bepaald welk land verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag.

Met betrekking tot het standpunt van verzoeker dat verweerder *“op basis van humanitaire of soevereiniteitsoverwegingen”* had kunnen beslissen om zijn asielaanvraag door de Belgische asielinstanties te laten behandelen moet worden benadrukt dat in casu op verweerder geen verplichting rust om af te wijken van de bevoegdheidsregels die zijn vervat in de verordening 343/2003/EG en dat hij heeft uiteengezet waarom hij van oordeel was dat er geen reden bestaat om af te wijken van deze regels.

Verzoeker stelt nog dat verweerder niet kan garanderen dat het onderzoek van zijn asielaanvraag correct zal gebeuren. Hij gaat hierbij evenwel voorbij aan het feit dat verweerder in de bestreden beslissing duidelijk heeft vermeld dat Spanje een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, zodat er geen reden bestaat om aan te nemen dat verzoeker voor de behandeling van zijn asielaanvraag in Spanje minder waarborgen dan in België zou genieten. Verweerder heeft verder gespecificeerd dat Spanje de Vluchtelingenconventie ondertekend heeft en dat de Spaanse autoriteiten op basis van deze conventie op eenzelfde objectieve manier als de Belgische asielinstanties over de in het kader van een asielaanvraag aangebrachte gegevens oordelen. Verzoeker lijkt dit standpunt in vraag te willen stellen, maar brengt geen gegeven aan dat toelaat te besluiten dat de stellingname van verweerder incorrect is.

In zijn repliekmemorie houdt verzoeker plotseling voor dat hij medische problemen heeft waardoor hij niet naar Spanje kan reizen. Uit de stukken die aan de Raad werden voorgelegd blijkt echter dat verweerder verzoeker expliciet heeft gevraagd of hij medische problemen had en dat verzoeker hierop ontkennend antwoordde. Verweerder kon derhalve geen rekening houden met het feit dat verzoeker, nadat de bestreden beslissing genomen werd, zijn gezondheidstoestand eensklaps anders zou

inschatten. Het gegeven dat verzoeker stelt vanuit Moskou naar België te zijn gereisd vormt daarenboven ook een duidelijke indicatie dat de beweerdde medische problemen van verzoeker niet van dien aard zijn dat zij hem verhinderen een korte reis te ondernemen. Het door verzoeker neergelegde attest van 13 januari 2011 waaruit blijkt dat hij opgevolgd wordt voor leverstoornissen doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Waar verzoeker nog aangeeft dat zijn gezin op dit ogenblik in de onmogelijkheid is om te reizen, kan het volstaan op te merken dat verzoeker deze bewering niet aannemelijk maakt en dat hij toen hij door verweerder gehoord werd uitdrukkelijk verklaarde geen familie in België te hebben.

Gelet op voorgaande vaststellingen moet worden besloten dat de beschouwingen van verzoeker niet toelaten te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij de toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, of van enig ander niet nader omschreven beginsel van behoorlijk bestuur, blijkt derhalve niet. Evenmin kan besloten worden tot enige vorm van machtsoverschrijding.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

“Verzoeker kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid.

De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoeker bij zijn terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Door zijn land te ontvluchten is verzoeker eveneens blootgesteld aan represailles wegens landverraad.

Door verzoeker terug te sturen naar haar land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen.

Verzoeker vreest terecht voor zijn leven.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoeker.

Een gedwongen terugkeer of het terugsturen van verzoeker naar Spanje waar verzoeker nooit geweest is en waar het niet zeker is dat zijn asielaanvraag zal onderzocht worden, houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoeker.”

2.2.2. In antwoord op het tweede middel stelt verweerder het volgende:

“Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoeker in de toelichting van het tweede middel in gebreke blijft in te gaan op de nochtans door hem opgeworpen schending van art. 14 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v. St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. cass. 1993, 1, 148).

Verzoekers bewering dat het bevel om het grondgebied te verlaten tot gevolg heeft dat hij wordt teruggeleid naar zijn land van herkomst is onjuist.

Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft enkel tot gevolg dat verzoeker zal worden overgedragen naar Spanje, alwaar hij een asielaanvraag kan indienen.

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, 'die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht' (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, ofaan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)"

2.2.3. Verzoeker geeft in zijn repliekmemoire te kennen te volharden in zijn standpunt.

2.2.4. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst. Er wordt daarentegen gesteld dat verzoeker zich naar Spanje dient te begeven om zijn asielaanvraag te laten onderzoeken. Het betoog van verzoeker dat de artikelen 3 en 14 van het EVRM geschonden zijn omdat verweerder van oordeel is dat hij kan worden teruggeleid naar zijn land van herkomst mist bijgevolg feitelijke grondslag.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel betoogt verzoeker dat ook de artikelen 5 en 8 van het EVRM geschonden werden.

In dit verband stelt hij het volgende:

"Het is duidelijk dat verzoeker bij zijn terugkeer niet in veiligheid zal zijn.

De vrees voor zijn leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoeker terug zou keren naar zijn land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoeker is geensins gewaarborgd in zijn land van herkomst, temeer vermits hij zijn land van herkomst verlaten heeft en hij zal bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Verzoeker heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Armenië.

Indien hij gedwongen zou worden om terug naar Armenië te gaan, heeft hij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is hij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.

Voor verzoeker is het quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een normaal leven te leiden.

Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd.”

2.3.2. Verweerder antwoordt het volgende:

“In de uiteenzetting van zijn derde middel stelt verzoeker dat zijn persoonlijke vrijheid en veiligheid in zijn land van herkomst niet gewaarborgd is.

De verwerende partij herhaalt de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat hij wordt teruggeleid naar zijn land van herkomst.

Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft enkel tot gevolg dat verzoeker zal worden overgedragen naar Spanje, alwaar hij een asielaanvraag kan indienen.

Verder benadrukt de verwerende partij dat zijn vage beweringen omtrent zijn land van herkomst vaag en ongestaafd zijn en om die reden niet kunnen overtuigen.

Verzoeker toont evenmin met concrete elementen aan dat de bestreden beslissing een schending inhoud van het art. 8 EVRM.

Zijn vage bewering dat hij ‘inmiddels een band heeft opgebouwd in België en zich heeft geïntegreerd in de maatschappij en hiervoor de nodige inspanningen heeft geleverd’ is niet ernstig.

Verzoeker is sinds 15.10.2010 in het Rijk en kan na twee maanden verblijf in het Rijk niet op dienstige wijze spreken van enige integratie in de maatschappij.

Verzoeker toont niet aan welke inspanningen hij dan wel heeft geleverd, noch wat hij verstaat onder deze integratie in de maatschappij.

Verzoeker slaagt hoegenaamd niet in aan te tonen dat er sprake zou zijn van een schending van zijn privé- en gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM.”

2.3.3. In zijn repliekmemorie herneemt verzoeker zijn standpunt;

2.3.4. Opnieuw dient de Raad op te merken dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat verzoeker dient terug te keren naar Armenië. In deze beslissing wordt, zoals reeds werd toegelicht bij de bespreking van het vorige middel, enkel uiteengezet dat de Spaanse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag en hij zich om die reden naar dat land dient te begeven teneinde te laten nagaan of hij van een beschermingsstatus kan genieten. Verzoeker maakt door louter te verwijzen naar de problemen die hij zou hebben in Armenië dan ook niet aannemelijk dat zijn recht op vrijheid en veiligheid, zoals voorzien in artikel 5 van het EVRM in het gedrang zou gebracht worden door de bestreden beslissing.

De bewering van verzoeker dat hij in Armenië geen inkomen en geen plaats om te verblijven heeft laat evenmin toe een schending van artikel 5 en 8 van het EVRM vast te stellen. Verzoeker wordt immers de mogelijkheid geboden om zich naar Spanje te begeven, alwaar hij in het kader van zijn asielaanvraag dient opgevangen te worden. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker, toen hij gehoord werd

door verweerder, aangaf dat hij in het verleden vaak voor een korte periode in Armenië verbleef omdat hij er "een huis en familie" had en dat hij blijkbaar voldoende kapitaalkrachtig is om verscheidene reizen te ondernemen. Verzoeker maakt zijn uitgangspunt dat "hij niet in staat (is) om te zorgen voor levensnoodzakelijke zaken" dan ook niet aannemelijk.

Verzoeker die verklaarde pas op 15 oktober 2010 het Rijk te zijn binnengekomen en die sedert december 2010 administratief van zijn vrijheid is beroofd, maakt ook niet aannemelijk dat "de band" die hij in België heeft opgebouwd en zijn "integratie" dusdanig is dat de verplichting om zich naar Spanje te begeven zou dienen beschouwd te worden als een inmenging in zijn privé- of familieleven.

Een schending van de artikelen 5 en 8 van het EVRM word niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK